

som benytter denne Fremgangsmaade, forandrer jo ikke det Mindste i Situationen ved at fortælle den ærede Minister en Gang endnu blot i en ny Form, hvad der er sagt ham hundrede Gange i Forveien. Beslutningen er saaledes betydningsløs, mine Herrer! og jeg tror ikke, at Thinget vinder ved at vedtage den Slags Beslutninger. Den ærede Rigsdagsmand talte om hele vor konstitutionelle Udvikling, og det er ganske vist, at Udviklingen siden vi fik den fri Forfatning, burde være gaaet i den Retning, at Regjeringen saa meget som muligt holdt Samraad med Rigsdagen angaaende, hvad der forestod til Udførelse. Men mine Herrer! Betingelsen for, at der kan finde en saadan Bøgelvirkning Sted mellem Regjeringen og Rigsdagen, afhænger af, at baade Rigsdag og Regjering stille sig saaledes til hinanden, at de kunne samarbejde. Naar Folkethingets Flertal imidlertid ikke alene stiller sig saaledes til Regjeringen, at et Samarbejde næsten er umuligt, ja, endog erklærer med rene Ord, at det saa vidt mulig ønskes at undgaa ethvert Samarbejde med Regjeringen, kan man ikke beklage sig over, at den konstitutionelle Udvikling er gaaet i den Retning, at Regjeringen saa meget som mulig unddrager sig at samarbejde med Folkethinget paa de Steder, hvor den indenfor de bestaaende Love kan finde berettiget Kompetence dertil. Det er, hvad jeg allerede tillod mig at fremhæve under Forhandlingerne angaaende Spørgsmaalet om en Understøttelse til St. Croix. Naar vi ville tænke paa at faae større Indflydelse paa Statsstyrelsen, maa Betingelsen derfor være, at vi stille os saaledes til Regjeringen, at Samarbejdet mellem Regjeringen og Folkethinget ikke alene bliver muligt, men ogsaa kan være til Fremme for Sagerens Gang; men naar ethvert Forsøg fra Regjeringen i denne Retning kun har til Følge, at Folkethinget kaster enhver Sten, som den blot kan overkomme, i Veien for Regjeringen, finder jeg det fuldstændig naturligt, ja, ligesom nødvendigt, at Regjeringen ikke kommer til Folkethinget, uden naar den er pidsket til det.

N. Andersen: Jeg har kun bedt om Ordet for at takke det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) for den Flid, han gjorde sig for at svare paa mit Spørgsmaal. Jeg beklager imidlertid, at jeg ikke har forstaaet Meningen af det ærede Medlems Svar, men det maa vel være min egen Svaghed, som er Skyld deri. Jeg skal dog tillade mig at raade det ærede Medlem til at tage Exempel fra andre ærede Herrer her i Salen og være mere tilbageholdende i sine Udtalelser, end han har været i Dag, og navnlig ikke fremsætte saadanne almindelige Udtalelser, naar han ikke er i Stand til at give rene Besked paa, om det virkelig forholder sig, som han siger, end han har givet. — Jeg vil, da jeg nu har Ordet, tillade mig at gjøre en Be-

mærkning til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Han fremhævede som en af de største Misligheder, maaske den største, ved den Foranstaltning, som Ministeren har truffet, at den vilde være til Skade for selve Lærerne. De vilde, sagde han, være ilde tjente med det Tillæg, som de vilde faae efter Ministerens Bestemmelse; denne vilde lægge dem for Had i Kommunerne. Han sagde ikke ligesom, men det laa i Ordene, at den Indtægt, de fik paa denne Maade, kunde de tabe og Mere til ad anden Veii. Jeg tror, at det ærede Medlem tager fejl i denne Henseende, jeg tror ikke, at der tænkes saaledes i Kommunerne. Hvad de pligtfuldigst skulle give Lærerne, tror jeg, at de paa de allerfleste Steder give med nogenlunde god Villie. Det var kun det, jeg vilde tillade mig at bemærke ligeoverfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Et saadant Argument fra det ærede Medlems Side betyder i Virkeligheden ikke stort.

Berg: Jeg vil sige til det ærede Medlem, som nu satte sig, at jeg talte ikke om Misligheder. Hvad jeg yttrede i den Henseende, kan det ærede Medlem selv læse i Tidenden, og han vil da komme til at give mig Ret i min Opfattelse. Jeg sagde, at paa Grund af den Stemning, som er tilstede overfor saadanne Forhold, vil det komme til at gaa ud over de Udfyldige, hvad jeg i dette Tilfælde anser Lærerne for at være. Det er beklageligt, at det er Tilfældet; men det ligger i den menneskelige Skrøbelighed, at det ofte kan komme til at gaa til paa den Maade. Det er den ene Bemærkning, jeg vil gjøre til det ærede Medlem. Den anden vedrører hans Optræden som veiledende i Fortolkningen af Lovgivningen, navnlig med Hensyn til Amtsrådets Stilling overfor Sogneraadets Udgifter. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem har læst § 47 i Landkommunalloven, og om han veed, paa hvilken mangen Gang minutvis og smaalig Maade Amtsrådet ligeoverfor Sogneraadet benytter sig af disse Bestemmelser. Thi, hvis han vidste dette, og hvis han vidste, at der i alt Fald ofte findes en Tendens i Amtsrådet til at have et ganske særligt Tilsyn med Sogneraadene, vilde han ikke kunne benægte, hvad det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds har sagt, at der kunde gjøres Forsøg paa at faae Sogneraadene til selv at afholde Udgifterne til Proces (N. Andersen: Saa?). Da det ærede Medlem ikke kan sige Andet end „saa“, haaber jeg, at det ærede Medlem giver efter. Kan han fremsføre Exempler, skulde det være mig hjært; jeg kan fremsføre Exempler for det ærede Medlem, hvis det var den Debat, vi skulde føre, paa at jeg har Ret i at paastaa, at Amtsrådene ofte ikke i den Forstand ere Bærger for Sogneraadene, at de jo i mange Henseender efter min Mening snarere ere tilbøielige